

naaes, skal ikke bortødsles paa en urimelig kostbar, blot efter smaa Særinteresser indbrettet Drift; men paa den anden Side skal det heller ikke alene være Opgaven at bringe det størst mulige Overskud paa Marsregnskabet. Staten kan nøies med for en Tid at faae en mindre Rente, naar de nævnte Landsdeles Udvikling ved Jernbanernes Hjælp skrider saa meget desto raslere fremad. At et privat Selskab, stillet under Statens skarpe Tilsyn og dens indgribende Myndighed over Tægter og Fartplaner, vilde kunne arbejde med de nævnte Baner efter begge Hensyn, drifter Udvalgets Fleertal sig ikke til at benægte; men det maatte da, som alt antydet, snarest være et mellem de vedkommende Landsdeles egen Befolkning dannet Driftsselskab, hvis øvrige Interesser hængte nøie sammen med disse, og hos hvilket der kunde forudsættes ikke blot Indsigt i de stedlige Forhold, men tillige nogen provindsiel Patriotisme. At det sjællandske Selskab ogsaa i denne Henseende skulde være vel stiftet til at overtage disse Baners Drift, er det vanskeligt at forestille sig. Selv om det forpagtede dem paa kortere Aaremaal, saaledes at Regjeringen kunde øve en langt større Indflydelse paa disse Baners Drift, end den har øvet paa de sjællandske Baners, synes Selskabets naturlige Opgave dog at maatte blive den, at udbringe den størst mulige Tien- debeel af Overskudet til Actionairernes Bedste med saa faa Udgifter og saa liden Risiko som muligt, og dets naturlige Politik at maatte gaae ud paa at holde de jydsk-syenske Tægter saa høie som muligt, for ikke at blive nødt til at nedsætte de sjællandske.

3. Henhold til disse Betragtninger maa Udvalgets Fleertal (Fischer, H. Hansen, N. P. Hansen, Fessen, Moltke-Hvitefeldt, Mourier-Petersen og Ploug) fraraade Thinget at vedtage det af Regjeringen forelagte Lovudkast.

Det samme Fleertal tilraader derimod at vedtage det af medundertegnede Fessen indbragte Forslag, som gaar ud paa at bemyndige Regjeringen til at overtage de jydsk-syenske Baners Drift, indtil de i Lov 10de Marts 1861 omhandlede Jernbaneanlæg ere fuldsørte. De

Grunde, hvorpaa vi støtte denne Indstilling, ere følgende:

1. Det er ikke sandsynligt, at det sjællandske Jernbaneselskab vil gaae ind paa en Forpagtning af de jydsk-syenske Baner under ganske andre Vilkaar end de engang aftalte, navnlig saaledes, at Regjeringen fik en afgjørende Indflydelse paa Fartplaner og Tægter. Men skulde endog Selskabet findes villigt hertil, saa vil det efter vor Overbeviisning ikke være heldigt, at alle danske Baner samles under dets Drift. Men nogen anden Forpagter end det er for Diebliffet ikke tilstede.
2. Ved at paalægge Regjeringen at drive de jydsk-syenske Baner i omtrent 3 Aar, paalægger man den i Virkeligheden et mere bestemt Ansvar, end ved at stille den Valget frit mellem Statsdrift og Bortforpagtning; thi i sidste Tilfælde er den naturlig opfordret til at søge Bortforpagtning snarest muligt, for at undgaae det med Driften forbundne Besvær og Ansvar, og den vil da, indtil den opnaaer en Forpagtning, kun træffe en provisorisk Ordning af Driften, som ikke vil være til Vaade enten for Staten eller de vedkommende Provindser.
3. Den Erfaring, der indvindes ved 3 Aars Statsdrift, vil først sætte Rigsdagen istand til med Sikkerhed at afgjøre, om denne Drift eller Bortforpagtning er at foretrække, og hvis den sidste da vælges, vil den indbundne Erfaring komme til stor Nytte ved Fastfættelsen af Betingelserne.
4. Først naar de ved Lov 10de Marts 1861 besluttede Baneanlæg ere færdige, vil Forpagtningen af Driften blive indbydende og lønnende, og en Concurrence om den mulig.

Mindebretallet (David) kan ikke være enigt med Fleertallets ovenfor udviklede Opfattelse af de paagældende Forhold, og idet det i det Væsentlige henholder sig til det ved 1ste Behandling af Regjeringens Udcast i Landsthinget og med Forbigaaelse af Alt, hvad der ved